

OLGA VAN DER MEER

Reis naar toen

Tijdens de beladen vakantie
leren ze dat je je dromen
moet najagen

Roman

Olga van der Meer

Reis naar toen

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

De luide muziek overstemde de gesprekken. Ellis Vermeulen bekeek vanaf haar plekje in de hoek van de club de pogingen van mensen om haar heen om toch een paar woorden met elkaar te wisselen. Het was echt schreeuwen om je verstaanbaar te kunnen maken. Ze vroeg zich af hoe het zou zijn als de muziek plotseling zou stoppen. Dan stond er een zaal vol schreeuwende mensen, grinnikte ze in zichzelf. Zou best een komisch gezicht zijn. Ze schoot in de lach bij deze gedachte. Met haar levendige fantasie zag ze het al helemaal voor zich.

‘Last van binnenpretjes?’ informeerde Juliana. Ritmisch bewegend op de maat van de muziek kwam ze op Ellis af.

‘Wat?’ Ellis maakte een gebaar dat duidelijk moest maken dat ze haar vriendin niet verstond.

‘Binnenpretjes?’ schreeuwde Juliana.

Ellis schudde haar hoofd. ‘Laat maar’, mimedede ze. Het was werkelijk geen doen om te praten met de herrie die uit de boxen knalde. Eigenlijk had ze het wel gezien hier. Ze had nooit goed begrepen waarom mensen zich vrijwillig onderdempelden in dergelijke aantallen decibellen.

‘Om één te worden met de muziek, zonder afgeleid te worden door andere geluiden,’ had ooit eens iemand tegen haar gezegd. Volgens haar lukte dat ook prima als het geluidsniveau op een wat normalere stand werd gezet. Dit bezorgde haar alleen maar hoofdpijn.

‘Ik ga naar huis,’ probeerde ze Juliana duidelijk te maken.

Die keek haar niet-begrijpend aan. Haar toch al lichte teint leek wit in het licht van deze lampen. Haar bijna zwarte haren en rode bril staken daar fel tegen af. Ze trok haar wenkbrauwen hoog op, zodat ze boven haar bril uit kwamen. Ellis wees op zichzelf en daarna naar de buitendeur aan de

zijkant van de ruimte. Juliana stak haar duim omhoog ten teken dat ze het begreep.

‘Ga je weg?’ riep iemand hard in Ellis’ oor. Zonder dat ze het gemerkt had, was Josta naast haar komen staan. ‘Ik ga mee.’

Even later stonden ze buiten. Op het moment dat de zware buitendeur zich achter hen sloot, klonk de muziek nog slechts gedempt in hun oren.

‘Wat een opluchting.’ Ellis herademde. ‘Ik kan hier heel slecht tegen tegenwoordig. We worden oud, Jos.’

‘Laten we het hopen,’ grinnikte die.

‘Verreweg de meeste bezoekers van deze club zijn stukken jonger dan wij met ons dertig jaar. Kinderen zijn het nog. Die krijgen allemaal problemen met hun gehoor later,’ voorspelde Ellis somber.

‘Ik zag er een heleboel met speciale oordopjes in.’

Ellis schudde haar hoofd. ‘Te belachelijk voor woorden. Zet die muziek zachter, dan zijn die dopjes niet nodig en kunnen mensen ook een normaal gesprek voeren.’

‘Alsof ik mijn moeder hoor. Jij wordt inderdaad oud,’ verweet Josta haar lachend. Ze haakte haar arm in die van haar vriendin terwijl ze begonnen te lopen.

‘Had jij het daar wel naar je zin dan?’ wilde Ellis weten. ‘In dat geval had je voor mij niet met me mee hoeven gaan, hoor.’

Josta haalde haar schouders op.

‘Voor mij hoeft het ook niet zo. Roderick vindt dit nu eenmaal helemaal geweldig, maar als ik volgende maand aan de beurt ben om ons uitstapje te regelen wordt het weer gewoon de bioscoop. Ons etentje daarnet was in ieder geval wel heel gezellig.’

‘Misschien moeten we het voortaan daarbij houden, met z’n allen eten.’

‘Nee bah, dan worden we een eetclub. Laten we daar nog twintig jaar mee wachten.’

‘Alles beter dan dit. Alleen dat enge licht al. Juliana leek spierwit onder die lampen.’

‘Juliana is wit, alleen valt dat overdag minder op. Pascal en Beatrice vermaakten zich in ieder geval uitstekend. Die

hebben alleen maar op de dansvloer gestaan,' wist Josta te melden.

'Beatrice leeft zich altijd helemaal uit op onze groepsavonden.'

'Dat is dan ook het enige uitstapje dat ze heeft in een maand. Wij mogen helemaal niet klagen, bij haar vergeleken. Ze heeft het echt niet makkelijk. Sorry!' Dat laatste riep Josta naar de vrouw waar ze tegenaan botste. Het was behoorlijk druk in dit gedeelte van het centrum, waar de populaire uitgaansgelegenheden zich bevonden. Talloze mensen liepen over straat, op zoek naar vertier. Op de hoek stond een groepje uitgelaten jonge vrouwen druk te gebaren en te praten. Er steeg een luid, opgewonden gegil op uit het groepje op het moment dat er een grote, witte limousine aan kwam rijden. Eén van de vrouwen, uitgedost in een wit shirt met daarop de tekst 'ik heb ja gezegd' en met een sluier op haar hoofd, werd door de rest van de groep naar voren geduwd.

'Jij mag eerst!' riep iemand.

'Een vrijgezellenavond,' zei Josta met een glimlach. 'Waarschijnlijk gaan ze van de ene naar de andere club, steeds gebracht door de limousine.'

'Mooi karretje.' Ellis bleef staan en keek naar de wagen. Er lag een dromerige blik in haar ogen. 'Dat staat toch nog steeds op mijn bucketlist, een rit met een dergelijke auto.'

'Nog steeds? Ik heb je daar al heel lang niet meer over gehoord, vroeger had je het er heel vaak over.'

'Sinds ons examenfeest voor mij in het water viel omdat ik ziek was en niet meekon heb ik die wens diep weggestopt. Noem het stom bijgeloof, maar ik had toen echt het idee dat ik dat zelf had uitgelokt door er zoveel over te praten. Een soort straf, zeg maar. Alsof het universum zich tegen me keerde.'

'Je bent gestoord.' Ten overvloede tikte Josta na deze opmerking met haar wijsvinger tegen haar voorhoofd.

'Ik weet het.' Ellis schoot in de lach. 'Maar het was een enorme teleurstelling voor me destijds. Na zes jaar keihard werken werd de beloning, een knallend eindfeest, me ontnomen. Dat we met z'n allen die limousine hadden gehoord en ik dat dus ook miste maakte het nog erger. Als klein kind

droomde ik er al van om in zo'n auto te zitten. Dat het gewoon pure pech was dat ik juist die dag werd geveld door de griep was een te makkelijke gedachte. Ik moest iets of iemand de schuld kunnen geven.'

'In dit geval het universum dus. Je houdt het graag klein,' grinnikte Josta.

'Je kent me, ik hou niet van overdrijven,' lachte Ellis met haar mee.

'Die avond van ons eindexamenfeest vergeet ik overigens nooit meer. Eerst de domper dat jij niet mee kon en later dat telefoontje van je moeder dat je was opgenomen in het ziekenhuis omdat het een longontsteking bleek te zijn.' Josta rilde bij de herinnering. 'Het was een heftig nachtje. We waren allemaal heel bang dat je het niet zou halen, zo slecht ging het met je.'

'Zo gaat het nu eenmaal altijd bij mij. Een simpele verkoudheid loopt uit op een hevige griep, griep wordt longontsteking. Een onschuldig oorpijntje is in een dag een heftige ontsteking en ga zo maar door. Het scheelde die keer weinig, ja. Maar ik ben er nog steeds.'

'Gelukkig wel. Waarom heb je overigens nooit een limousine gehuurd als je dat zo graag wil?'

'Zoiets doe je niet zomaar. Er moet echt een reden voor zijn, vind ik. Ons eindexamenfeest was een heel mooie aanleiding. Toen dat voor mij niet doorging, vatte ik het plan op om ooit een dergelijke wagen te huren op mijn trouwdag. Nou ja, je weet hoe het met die plannen gegaan is.'

'Je bent pas dertig, je zult echt wel een keer trouwen. Dat het tussen jou en Pascal niet werkte, wil niet zeggen dat je nooit de liefde van je leven zult ontmoeten.'

'Bijna eenendertig. Trouwens, misschien ben ik helemaal niet geschikt voor het huwelijk.'

'Waarom zeg je dat? Omdat het één keer mis is gelopen?' Josta keek haar vriendin van opzij aan.

'Wel vaker dan slechts één keer.'

'Die andere relaties van je waren niet zo serieus als destijds met Pascal. Hij was de enige waar je toekomstplannen mee maakte.'

Ellis schokte met haar schouders.

‘Ik ben nu eenmaal niet iemand die zich makkelijk aanpast aan de mening of de behoeftes van een ander. Bovendien ben ik graag alleen. Ik zie mezelf nog niet snel met een man samen in één huis wonen. Die behoefte voel ik ook niet echt,’ legde ze uit. ‘Hoe ouder ik word, hoe minder waarde ik eraan hecht om een partner te vinden. Ik vind het prima zo in m’n eentje in mijn flat, waar ik kan doen en laten wat ik wil en met niemand rekening hoeft te houden.’

‘Dat klinkt alsof je geen dromen meer hebt,’ schrok Josta.

‘Jawel, dromen en plannen genoeg, maar niet per se op het gebied van de liefde.’

‘Dan komt er ongetwijfeld nog wel een andere gelegenheid om een limousine te huren en erin rond te rijden,’ sprak Josta beslist. ‘Een mooie promotie of zo.’

‘Ik ben schooljuffrouw op een basisschool, hoeveel promotiekansen heb ik?’ vroeg Ellis zich hardop af. ‘Schooldirecteur zou kunnen, maar de ambitie om daar een opleiding in te gaan volgen heb ik absoluut niet.’

‘Je weet maar nooit wat de toekomst nog brengt. We hebben ons hele leven nog voor ons. Zullen we trouwens gaan? We staan hier zo lekker op de stoep te filosoferen, maar ik krijg het koud. Zwaai nog even naar je geliefde limousine voor hij de hoek om slaat.’

‘Laat ik mezelf maar niet belachelijk maken door dat te doen.’ Ellis draaide zich resoluut om en begon weer te lopen. Na tien minuten bereikten ze de flat waar ze allebei woonden. Ellis op de eerste verdieping, Josta op de vierde.

‘Doen we nog een drankje bij mij?’ stelde de laatste voor terwijl ze in de lift stapten. Ze drukte het knopje voor de vierde etage vast in en wachtte even bij de één.

‘Een ander keertje. Ik ben moe en voel me niet zo lekker,’ antwoordde Ellis.

‘Jammer.’ Josta drukte op de één en daarna op het knopje om de liftdeuren te sluiten. ‘Deze avond was niet echt een succes, hè? Hopelijk wordt de volgende groepsavond leuker.’

‘Dat merken we vanzelf.’ Ellis stapte uit. ‘Welterusten.’

‘Slaap lekker. Bel me als er iets is,’ riep Josta nog snel voor

de liftdeuren zich achter haar vriendin sloten.

In haar eigen flat aangekomen ontdeed ze zich van haar jas en schoenen en liet ze zich met een glas wijn, na een omweg via haar keuken, op de bank zakken. Het was nog redelijk vroeg, constateerde ze. Kwart voor twaalf pas. Een unicum voor hun avondje met de hele groep. Meestal kwam ze pas thuis als het ochtendlicht zich al liet zien. Maar de club die Roderick die avond had uitgekozen was dan ook een verschrikking geweest, Ellis was niet de enige die er zo over dacht. Josta's hoofd bonkte nog steeds na. Ze liet zich wat dieper onderuitzakken en reikte naar haar rinkelende mobiel. Beatrice, zag ze.

‘Wat zijn jullie vroeg weg,’ verweet die haar. ‘Het is nog niet eens middernacht.’

‘Hé, ik ben ook geen negenentwintig meer,’ lachte Josta. ‘In tegenstelling tot sommigen van ons, de kleintjes, ben ik een ouwetje.’

‘Ha, ha, ha,’ zei Beatrice ironisch. ‘Je mag mij, als kleintje, niet zomaar alleen achterlaten in een club vol enge mannen.’

‘Zijn jullie daar nog steeds?’

‘Ik sta nu even buiten, maar we vermaken ons nog prima, ja. Juliana zei net dat jullie naar huis waren. Is er iets aan de hand of had je gewoon geen zin meer?’

‘De herrie steeg ons naar het hoofd,’ bekende Josta. ‘Vooral bij Ellis. Die kon er echt niet meer tegen.’

‘Gaat het wel goed met haar?’ De stem van Beatrice klonk bezorgd. ‘Ze was de hele avond al zo stil.’

‘Ze was moe, zei ze.’

‘Er heerst griep. Hopelijk zit dat er niet aan te komen bij haar, we weten allemaal hoe heftig haar lichaam altijd reageert.’

‘Daar hadden we het toevallig net nog over. Weet je nog, de avond van ons examenfeest?’

‘Alsof we dat ooit kunnen vergeten. We hebben al heel wat meegemaakt in de jaren sinds we elkaar kennen,’ mijmerde Beatrice.

‘Je staat buiten in de kou, voor een club waar je je lekker uit kan leven op de dansvloer. Ga je werkelijk op dit moment

filosoferen over het verleden?’ vroeg Josta met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

‘Nee, je hebt gelijk. Ik wilde alleen even weten of er niets aan de hand was, maar ik ga nu weer naar binnen, lekker dansen. Morgen roept de plicht me weer, dus ik moet het er nog even van nemen zolang het kan.’

‘Veel plezier verder,’ wenste Josta nog voor ze de verbinding verbrak.

Met kleine slokjes dronk ze van haar wijn, die haar prima smaakte. Ze had het die avond in de club bij frisdrank gehouden, omdat de combinatie van die vreselijke herrie, de warmte, de drukte en alcohol haar iets te heftig was. Beatrice had wel gelijk met haar opmerking van daarnet. Ze hadden inderdaad al heel wat meegemaakt met z'n zessen. Haar ogen dwaalden naar de grote groepsfoto aan de muur, een foto die ze allemaal bezaten. Hij was gemaakt kort na hun eindexamen van het vwo, op het moment dat ze hun ouderlijke huizen verlieten voor hun vervolgstudies. De vader van Roderick, een succesvolle en steenrijke vastgoedondernemer, had een huis gekocht in de stad waar ze gingen studeren en daar trokken ze met z'n zessen in. Voor hem was het een uitstekende investering, voor hun een prima woonplek waarvan de huur met elkaar goed op te brengen was. Op de dag dat ze in het huis trokken, had Pascal voorgesteld voor de deur een groepsfoto te maken. Ze stonden, zaten en lagen op de stoep voor het huis, links was nog net het bestelbusje te zien waar Juliana met haar spullen in aan was komen rijden, om hen heen stonden dozen en koffers. Een leuke, ongedwongen foto van zes jonge mensen op de drempel van hun volwassenheid. Zes stoere, overmoedige en verwachtingsvolle gezichten blikten in de camera. Het was Ellis geweest die deze foto jaren later bij hun vertrek uit het huis aan iedereen, inclusief zichzelf, in een mooi lijstje cadeau had gedaan.

‘Als herinnering aan onze jaren samen hier,’ had ze gezegd.

Het was niet alleen maar koek en ei geweest tussen hen. Het huis had af en toe bol gestaan van de onderlinge ruzies, herinnerde Josta zich. Dat kon ook haast niet anders als je zes verschillende mensen in één huis neerzette.

Roderick was de flierefluiter van de groep. Met zijn rijke achtergrond en knappe uiterlijk, knapper dan goed voor hem was, had hij de meisjes voor het uitkiezen en dat deed hij dan ook. Er waren er heel wat de revue gepasseerd tijdens die jaren. Zonder enige moeite had hij zijn rechtenstudie gevolgd en zijn licht egoïstische inslag werd hem dankzij zijn opgewekte karakter en charmante lach altijd snel vergeven. Pascal was wat dat betrof zijn tegenpool. Die was rustig, bedachtzaam, zorgzaam en begripvol. Een watje, zei Roderick weleens minachtend. Een schatje, verdedigden de vrouwen van de groep hem dan vol vuur. Pascal was de vertrouweling van de groep, degene die de ruzietjes beslechtte en degene bij wie iedereen altijd terecht kon met zijn verhalen, gevoelens en geheimen. De rots in de branding en vaak de lijm die de groep bij elkaar hield. Hij en Ellis waren min of meer de leiders van de groep geweest, een rol die als vanzelf zo gegroeid was. Mama en papa, werden ze vaak plagend genoemd door de rest. Waar Pascal zorgde voor een goede sfeer, lette Ellis op hun lichamelijke welzijn. Met haar zorgzame karakter en gevoel voor orde en netheid lette ze erop dat het huis niet veranderde in een vuilnisbelt en zette ze de heerlijkste maaltijden op tafel. Josta was de meest onzekere geweest. Hoewel ze een impulsief karakter had, durfde ze niet veel, liet ze zichzelf weinig zien en stelde ze zich altijd bescheiden op. Met haar dertien in een dozijn uiterlijk voelde ze zichzelf een bleek aftreksel van de knappe Ellis, die een klassieke schoonheid was. Toch waren zij juist hartsvriendinnen geworden tijdens die jaren. Ze kenden elkaar ook het langste van de hele groep, want ze hadden in dezelfde straat gewoond. Beatrice, die op de basisschool een klas had overgeslagen en twee jaar jonger was dan de rest, viel daar een beetje buiten. Ze was razend intelligent, maar onbeholpen op het sociale vlak. Zij was de stille, die zich meestal terugtrok op haar eigen kamer. Juliana deed dat ook, maar haar drijfveer daarbij was ambitie. Opgegroeid in een achterstandswijk en binnen een gezin waar veel liefde, maar geen geld was, werd zij voortgestuwd door het voornemen dat zelf anders aan te pakken. Haar voornaamste doel was een baan vinden waar

ze een goed salaris mee kon verdienen en daar studeerde ze hard voor. De leerstof kwam haar niet vanzelf aanwaaien, zoals bij Roderick het geval was.

Ondanks die verschillen had hun vriendschap standgehouden, tot op de dag van vandaag. Zelfs met Beatrice, hoewel zij een tijdje uit beeld was geweest. Zij had als eerste het huis verlaten, halverwege haar studie. Een ongeplande zwangerschap, gevolgd door de breuk met haar vriend Tim, had haar gedwongen een baan te zoeken om de kost voor zichzelf en haar dochttertje Jayla te verdienen.

Jayla was inmiddels alweer acht. De jaren vlogen voorbij, mijmerde Josta. Juliana was alweer drie jaar getrouwd met Filip, door iedereen kortweg Flip genoemd. De anderen waren vrijgezel, al hadden ze allemaal wel relaties gehad in het verleden. De meest heftige daarvan was die tussen Pascal en Ellis geweest. Hun breuk, die iedereen al maanden aan had zien komen, had een scheur veroorzaakt in de groep. Gelukkig was dat allemaal weer goed gekomen, al had dat heel wat strijd, tijd en inspanning gekost. Al met al vormden ze nog steeds een fijne, hechte groep, concludeerde Josta terwijl ze de laatste slok uit haar glas nam. Er waren onderlinge ruzietjes en meningsverschillen, maar daaronder was een onverbreekelijke band gesmeed. Ze spraken en zagen elkaar na hun vertrek uit hun gezamenlijke huis nog regelmatig, al gebeurde het maar zelden dat de hele groep tegelijk bij elkaar was. Daarom hadden ze drie jaar geleden besloten maandelijks een groepsavond te houden, die ze om de beurt organiseerden. Wie aan de beurt was bepaalde wat ze die avond gingen doen. Iedereen bezocht deze avonden trouw, nog steeds. Juliana liet Flip op deze avonden thuis achter, Beatrice bracht Jayla bij haar ouders. Dat was inmiddels een vaste regeling geworden, waar niemand aan tornde. Een vriendschap om te koesteren en dankbaar voor te zijn, dacht Josta bij zichzelf na nog een laatste blik op de foto voor ze naar haar slaapkamer liep.

Onbewust van de overpeinzingen van haar vriendin op datzelfde moment zat Ellis drie verdiepingen lager met de be-

wuste groepsfoto in haar handen. Haar vrienden. Ongelooflijk dat ze elkaar al zo'n achttien jaar kenden, al was er in de eerste jaren dat ze bij elkaar in de klas zaten nog geen sprake geweest van echte vriendschap. Dat was pas in het vijfde jaar van de vwo ontstaan, toen de klassen werden opgesplitst vanwege een enorme toestroom aan nieuwe leerlingen nadat een nabijgelegen school werd gesloten. Zij werden met z'n zessen in een nieuwe groep geplaatst en automatisch hadden ze elkaar die eerste weken steeds opgezocht tijdens de pauzes en tussenuren. Zo was het begonnen en het duurde tot op de dag van vandaag voort, ondanks allerlei gebeurtenissen die makkelijk tot een onherstelbare breuk binnen de groep hadden kunnen leiden. Gelukkig was dat nooit gebeurd. Ellis was blij met haar vrienden, al had ze de laatste tijd steeds vaker het gevoel enigszins buiten de groep te staan. Een raar, onbestemd gevoel, waarvan ze zelf niet wist wat het veroorzaakte of wat het betekende. Soms was het net of ze vanaf een afstandje naar de groep keek, in plaats van er echt deel van uit te maken. Vanavond was dat ook weer het geval geweest. Tijdens het gezamenlijke etentje aan het begin van de avond had ze er nog geen last van gehad, later in de club was het echter plotseling weer toegeslagen en had ze zich even heel erg eenzaam gevoeld. Maar ach, ze moest niet zo raar doen. Ellis schudde haar hoofd en zette de foto terug op zijn plekje in haar boekenkast. Dat was vast gekomen omdat ze zich niet op haar gemak had gevoeld in die club. Dergelijke gelegenheden waren nu eenmaal niet aan haar besteed, ze was nooit zo'n stapper geweest als bijvoorbeeld Roderick. Hij bezocht die club regelmatig, wist ze. Zij hield meer van gezellige avonden thuis, waar ze echte gesprekken konden voeren in plaats van losse opmerkingen in elkaars oren te moeten schreeuwen. Volgende maand was Josta aan de beurt om de groepsavond te organiseren, de maand daarna was het aan haar. Ze nam zich ter plekke voor om er een avond thuis van te maken, met lekkere hapjes en drankjes en wellicht een leuk gezelschapsspel. Al moest ze daar op dat moment nog niet aan denken. Het enige waar ze nu naar verlangde was haar bed. Ze voelde zich niet echt fit de laatste weken. Vaag

misselijk en met een lichte, zeurende buikpijn. Ze kleepte zich uit en haalde met een paar snelle bewegingen de make-up van haar gezicht af. Douchen deed ze morgenochtend wel, daar had ze echt de energie niet meer voor. Ze pakte haar favoriete pyjama uit de la van haar kledingkast en trok die aan. De elastieken band van de broek zakte op haar heupen en bleef daar hangen. Blijkbaar was ze weer afgevallen sinds ze deze pyjama voor het laatst had gedragen, een week of twee geleden. Wellicht was het toch verstandig om eens naar een dokter te gaan. Maar daar zou ze morgen weleens over nadenken, nu wilde ze alleen nog maar slapen. Ze was zo moe, zo verschrikkelijk moe.

Hoe ga je om met het leven als dat bijna afgelopen is?

Studievriendinnen Ellis en Josta hebben nog altijd een heel hechte vriendschap. De klap komt dan ook hard aan als Ellis te horen krijgt dat ze ongeneeslijk ziek is. Ellis praat steeds vaker over het verleden en wil voortdurend herinneringen ophalen. Daardoor komt Josta op het idee om haar te verrassen met een vakantie in hun oude woonplaats, waar ze alle vertrouwde plekjes van vroeger weer bezoeken. Als afsluiting gaan ze met de hele groep, zij twee en nog twee anderen uit die tijd, naar Blanes. Toen was het twee weken, nu slechts een weekend – langer houdt Ellis niet vol.

Tijdens deze reis komt er van alles naar boven. De fijne herinneringen, maar ook de ruzies en ellende. In dit beladen weekend leren ze allemaal iets over zichzelf en over het leven.

Olga van der Meer schrijft moderne romans met een sterk karaktergedreven verhaal. Haar inspiratie put ze uit waar gebeurde verhalen, die vaak heftig kunnen zijn, maar te midden daarvan ook mensen dichter bij elkaar brengen.

Z&K

ISBN 978 90 2053 752 9 NUR 344

www.romanserie.nl